S T E N I – A R – E I N I ?

Kad geriau priimtum tai, ką perskaitysi toliau, siūlau pažiūrėti trumpą filmuką apie vieną ypatingą žmogų, kuris buvo mūsų vieno seminaro svečiu, ir nors į susirinkusiuosius kreipėsi iš ekrano, perdavė vieną, labai svarbią informaciją: „Turi viską, ko Tau reikia.”. Gyvenimui, darbui. Jei turi sveikas rankas ir kojas, gali pats viską padaryti ir nueiti kur nori. Nick Vujicic parodė, kad viskas įmanoma be rankų ir beveik be kojų. Jis plaukioja, žaidžia golfą, baigė studijas, turi keletą nuosavų firmų, yra puikus treneris bei motyvatorius. Į gyvenimą žiūri su šypsena.

Žiūrėti filmuką

Kiek daug žmonių laukia (nepriklausomai nuo to, pripažįsta jie tai ar ne), kol ateis geras prezidentas, ministras ar koks darbdavys, kuris padarys jų gyvenimą turtingą, laimingą...

Neateis!...

Kalbame su vienu pažįstamu, kuris prieš tris savaites įsigijo Aro Blindos knygą „Juozas iš Lieplaukės“. Štai ką jis man sako: „Ne tik, kad nesugebėjau atsiplėšti nuo sofos, žengti nors mažytį žingsnelį kita, mano dar neišbandyta kryptimi, aš net tos tavo knygos visos dar neperskaičiau. Tikrai, kaip ten rašoma, esu vergas, ne, dar blogiau,– tikras avinas. Vien mintis imtis kažką gyvenime keisti, sukelia abejones savo jėgomis, sugebėjimais. Mane valdo baimės. Bet nė kiek ne linksmiau pagalvojus ir apie esamą padėtį... Bliaudamas laukiu, kol atneš glėbį šieno, tyliai žiūriu, kaip kerpa vilną ir susitaikėliškai laukiu, kada man nudirs kailį.

Baisiausia tai, kad dažnai pagaunu save, jog pradedu patikėti, kad man visai neblogai einasi. Turiu gerą darbą, gaunu neblogą atlyginimą. Tikiuosi, kad ir „dėdė“, kuriam dirbu, greitai pastebės, koks aš nepakeičiamas, įvertins, gal algą pakels. Ir aš ramiai gyvensiu savo ilgą, laimingą gyvenimą. Siaubas!... Kaip atrasti galvoje vietos mintims, padedančioms augti, tobulėti? Kaip žengti žingsnį iš to prakeikto žiurkių rato? Kaip žengti tą pirmą tvirtą žingsnį, nuo kurio avinas pradės virsti į žmogų?“

Apsidžiaugiau, kad žmogui jau kirba tokios mintys. Jei taip, tai jam tikrai tik vieno žings-nio ir betrūksta iki to momento, kai prasideda žodžiais sunkiai nusakomi pokyčiai, kai iš nemąs-tančio, už nieką neatsakingo vergo tampama Žmogumi, likimo kalviu, savo gyvenimo šeimininku. Ką jam atsakyti į užduotus klausimus? Kaip pastūmėti tam lemtingam žingsniui? Suprantu, kad skambūs žodžiai gali menkai pagelbėti. Tuo labiau, kad jis paskaitinėja gerų knygų. Noriai dalinasi perskaitytomis mintimis. Gal čia ir yra jo didžiausia klaida. Visas garas išeina sirenai, judesiui energijos nebelieka. Prisiminiau vieną, prieš kurį laiką įvykusį gana pamokomą nuotykį, tad nusprendžiau, kad pavyzdys gal labiau padės.

Kartą, žiemą buvom su draugais pirtyje. Pažįstamas, kai paprašome pakūrena, tad renkamės gana dažnai pasikaitinti, paplepėti, pasivaišinti atsineštais skanėstais...

Išsikaitinęs pirtyje nuėjau prie šalia esančios kūdros. Aš tuoj šokau į ką tik nusimaudžiusių draugų nestorame lede pramuštą didelę properšą. Vienas draugas, jau anksčiau atėjęs iš pirties, vis svarstė, kaip čia išdrįsus įlįsti į tą ledinį vandenį, klausinėjo ar tikrai man nešalta... Į mano paraginimą, kad drąsiai liptų į vandenį jis nekreipė dėmesio. Kai išlipau į krantą ir neskubėdamas, džiaugdamasis patirtu gaivinančiu šalto vandens poveikiu, patraukiau atgal į pirtį, draugas nusekė man iš paskos. Nors murktelti į vandenį jis taip ir nesiryžo, į pirtį sugrįžo sušalęs labiau už mane, bet... su prastesne nuotaika, nes taip ir nežengė to dar neišbandyto,

naujo todėl bauginančio žingsnio.

Svarstyk nesvarstęs – svarstymai čia nepadės. Sugalvoti čia nieko nesugalvosi! Arba žengi žingsnį pirmyn, arba lieki stovėti ir bliauti su avinais...

O gal ir jūs laukiate kažkokių malonių? Atidėliojate savo planuojamus veiksmus kol bus palankesnė situacija, geresnės sąlygos? Arba atvirkščiai, kol gyvenimas pasidarys toks nepakenčiamas, kad nori – nenori kažko turėsi imtis?

Paskaitykite šias trumpas ištraukėles iš Vladimiro Megre knygos „Meilės erdvė“ (serija „Skambantys Rusijos kedrai“) ir atsakykite patys sau į klausimus:

– Ar jūs galite padaryti ką nors, ko dar iki šiol nepadarėte, kad jūsų ir jūsų vaikų gyvenimas būtų toks, apie kokį svajojate?

– Ar tikite, kad jūsų dabartinė situacija yra žymiai geresnė nei buvo žemiau aprašomos ligotos, apleistos šešiametės užkampaus šešių trobų kaimelio mergaitės išeities pozicijos?

– Ar tikite, kad jūsų iniciatyva, savarankiška veikla kuriant geresnį gyvenimą, būtų tikrai geresnė mokykla, geresnis pavyzdys jūsų vaikams, nei delsimas, laukimas malonių iš kitų?

Taigi – **paskaitykim:**

... Liesutė, išgeltusi, nublyškusi mergytė gal kokių šešerių metų. Mergytės striukė buvo senutėlė, persiūta iš kažkokio didesnio nudėvėto drabužio, pėdkelnės ant liesučių kojelių suadytos, bateliai išklypę. Paskui sužinojau: ta mergaitė vardu Aniuta. Ligotą pusės metų kūdikį su įgimta širdies yda ją motina atvežė iš miesto ir paliko seneliams, o po to daugiau nė karto nepasirodė; anot žmonių, ji dirba dažytoja kažkokiose statybose...

... Pamestas, paliktas senelių globai pasiligojęs vaikas, maža mergaitė, bejėgiškai sėdėdavo purvinos kaimo trobos kamputy ir laukė savo mamos atvažiuojant. Aniutą visi įtikinėjo: „Atvažiuos tavo mamulė. Žais su tavimi, dovanų tau atveš.“ Įtikinėjo manydami, kad gera mergaitei daro tokiu melu. O mieste jos motina tuo tarpu iš nevilties ieškojo paguodos degtinėje. Melagingi pažadai skatino mergaitę tuščiai laukti. Ir mes šitaip begyvendami dažnai laukiame iš kitų pagalbos,– gal kas nužengs iš aukštybių. Kažkas kitas turi ateiti ir padaryti mus laimingus, pakeisti mūsų likimą. Ar ne todėl patys ko nors imamės vangiai arba iš viso nesiimam? Nesusimąstome, kad mums ir taip visko su kaupu duota, taigi tą, kuris ateis pas mus, turime patys pasitikti su dovanomis. Anastasija pakeitė mergaitės likimą, jos ateitį savo paprastumu ir nuoširdumu. Tik pamanykite, galima pakeisti likimą žodžiais – paprasčiausiais, žmogaus lūpomis tariamais! Aš daugybę kartų nuo pradžios iki galo klausiausi Anastasijos dialogo su Aniuta įrašo. Manau, kad jei kas kitas būtų šitaip su mergaite pasikalbėjęs, efektas būtų ne mažesnis. Ir norėdami kalbėti taip kaip ji, turime tik truputį pasistengti. Reikia nemeluoti. Reikia kuo nuoširdžiausio noro padėti žmogui. Padėti, o ne paprasčiausiai užjausti. Reikia būti išsivadavusiam iš karmos dogmų arba, tiksliau tariant, būti už jas stipresniam. Galima postringauti, kad nuo karmos nepabėgsi, kad tokia jau lemtis nuskirta šiai mažai ligotai mergaitei. Tačiau Anastasija pasirodė stipresnė už tą lemtį, paprasčiausiai jos nepaisė. Ir kitas žmogus taip galėtų. Juk žodžiais viskas buvo padaryta, įprastais mūsų žodžiais. Tik būtina, kad jie nuskambėtų reikiamoje vietoje ir reikiamu laiku, kad būtų išlaikytas tam tikras nuoseklumas...

... Tavo mamulė toli nuo šičia, mieste. Ji bandė ten surasti laimę, bet nesurado. Ji neturi savo namų, neturi nė pinigų tau dovanoms nupirkti. O be dovanų atvažiuoti ji nenori. Sunku jai mieste. Tačiau jei kada nors pas jus ir atvažiuotų, jai pasidarytų dar sunkiau. Liūdna, širdį draskančia kančia jai virstų susitikimas su tavimi. Pasidarytų jai dar sunkiau ir baisiau gyventi todėl, kad pamatytų tave pasiligojusią, blogai apsivilkusią. Pamatytų, kaip griūva trobos jūsų kaime, kiek purvo toje troboje, kur tu gyveni. Dar sunkiau tavo mamai pasidarytų todėl, kad ji jau nebetiki galinti tau ką nors gero padaryti, nors mažą truputytį gero. Nebetiki, lyg būtų viską išbandžiusi, ir mano, kad tokia jau jos lemtis. Ji pasidavė, nors pati susigalvojo, kad jokios išeities nebėra.

Mažoji Aniuta klausėsi baisios teisybės, ir jos kūnelis krūpčiojo. Atrodė neapsakomai žiauru taip atvirai viską vaikui išsakyti. Atrodė, kad čia kur kas labiau tiktų ir kur kas reikalingesnis melas,

kad labiau derėtų paglostyti nelaimingai mergaitei galvelę, pažadėti, kad jos motina greitai atvažiuos, kad juodvi susitiks ir bus laimingos. Tačiau Anastasija pasielgė kitaip. Ji išsakė bejėgiam, silpnam vaikui visą skaudžią tiesą, žiūrėjo valandėlę, kaip krūpčioja jos kūnelis, ir vėl prašneko:

– Žinau, Anečka, tu myli savo mamą.

– My... Myliu. Myliu ir nelaimingą. Ji mano mamulė,– atsakė mergaitė, vos susilaikydama, kad neprapliuptų raudoti.

– Tai padaryk laimingą savo mamulę. Tik tu viena, viena visame pasaulyje gali ją padaryti laimingą. Tai visiškai nesunku. Tu pati pasidaryk sveika ir stipri, mokykis dainuoti. Tu tapsi dainininke. Nuostabus ir krištolinis tavo balsas dainuos kartu su tavo siela. Tavo mama po dvidešimties metų galės susitikti su tavimi ir pasijus laiminga, tave pamačiusi. Tačiau tavo mama, galimas daiktas, atvažiuos pas tave jau kitą vasarą. Iki tol, kol ji atvažiuos, tu pati paruošk jai dovanų. Pasirodysi jai tada visa savo sveikata ir gražumu, tavo mamulė bus laiminga, ir pilnas džiaugsmo bus jūsų susitikimas...

– ... Tu viską gavai, taigi nebebijok būti stipri, graži ir laiminga. Dabar pasiimk savo laimę iš gyvenimo, iš kiekvienos jo dienos...

– ...Va ir jūsų kaime valdžia tvarką ėmė daryti. Atkreipė į jus dėmesį, šaligatvį atremontavo,– pasakiau aš seneliui.

O jis man atsakė:

– Nagi ne valdžia daro čia tvarką. Mes nerūpime tai valdžiai. Tai mano vaikaitė Aniuta, ji dabar tikra nenuorama.

– Aniuta? Juk ji dar vaikas. Argi toks darbas jos rankoms – šaligatvius remontuoti? Šaligatvių lentos sunkios.

– Sunkios... Teisybė... Kartą aš medžioti susiruošiau. Kaimynės paprašiau, kad pasaugotų Aniutą. O vaikaitė man sako:

– Eik, seneli, kur tau reikia. Nesirūpink, aš pati kuo puikiausiai apsiruošiu. Tik leisk man supjaustyti tą lentą, kur stovi prie daržinės.

– Nustebau aš, na, bet pamaniau, tegu žaidžia vaikas, jeigu jai patinka taip žaisti. Uždėjau aš jai lentą ant kaladės, padaviau rankinį pjūklą ir išėjau į medžioklę. Paskui papasakojo kaimynė, kaip viskas buvo. Anastasija ištraukė iš šaligatvių sutrešusius, išlūžusius lentgalius, pamatavo juos virvute ir atitinkamo didumo gabalais ėmė pjaustyti lentą, kurią jai buvau davęs. Pusę dienos, anot kaimynės, pjaustė džyrino, tačiau ką darė, tą ir padarė. O paskui nuvilko lentą prie šaligatvio ir užlopė tą vietą, kur buvo sutrūnijusi.

– Kaip ji, liesutė, silpnutė, galėjo nutempti sunkią lentą iki skylėto šaligatvio?

– Pagalbininką ji įsigijo. Prieš du mėnesius susidraugavo su sibirine laika. Matai, viena bobulė pasimirė kitame kaimo gale. Ir tos bobulės šuo, dar tvirtas, didelis, liko be šeimininkės. Per laidotuves Aniuta jį vis glostė. Paskui nešė jam ėsti. Iš pradžių tas šunėkas niekur nėjo iš savo kiemo, nors troboje nebebuvo nė vieno žmogaus. Senutė ten gyveno vientūlė kaip pirštas. Taigi Aniuta maitino šunį keletą dienų. O kartą šunėkas nusekė paskui ją ir dabar nuo jos nė per žingsnį nesitraukia. Dalyvauja senasis šunėkas visuose Aniutos sumanytuose darbuose. Va ir lentą padėjo nuvilkti. Aniuta aprišo lentą virve, už vieno virvės galo nusitvėrusi pati ėmėsi

tempti, o už kito – šunėkas tasai didžiulis, dantimis įsikandęs; taip dviese juodu ir pritempė lentą prie šaligatvio. O paskui Aniuta iš kaimynės paprašė vinių, paėmė mano plaktuką. Ir kad jau stengėsi, tai stengėsi vinis įkalti į taisomą vietą. Tik kad nesisekė jai. Kaimynė pamatė ją sėdint ant šaligatvio, kalant ir niekaip vinies neįkalant. Vis į ranką jai plaktukas trinkteli, net iki kraujo. O šunėkas tupi šalia, žiūri ir unkščia. Kaimynė priėjo, atėmė iš jos plaktuką ir prikalė tą lentą vinimis. Kitą dieną vakarop žiūri kaimynė – Aniuta su savo šunėku tempia naują lentgalį – ketina šaligatvyje lopyti kitą skylę.

– Ką tu čia sumanei, Aniuta? Nieko kito dabar neveiksi, kol visas skyles naujomis lentomis sulopysi? Negi kokio kito darbelio, mergaitei tinkamo, negali sau prasimanyti? – paklausė kaimynė.

Vaikaitė jai ir atsakė:

– Tai kad labai reikia, tetule, padaryti šitą darbą. Reikia, kad prie visų trobų šaligatviai būtų nauji, be skylių. Įsivaizduok – atvažiuoja svečiai į kokią trobą, eina šaligatviais, o jie skylėti! Dings linksma svečių nuotaika. Taip pat ir mano mamulytė, kai atvažiuos, gali nusiminti, kad šaligatviai visai nešventiški.

Kaimynė prikalė antrą lentą. O paskui triukšmą ant viso kaimo sukėlė ta boba. Visus kiemus apėjo ir visiems šaukė:

– Remontuokite šaligatvius prie savo trobų! Negaliu žiūrėti, kaip vaikas galuojasi dėl jūsų ištižimo, pirštus iki kraujo nusimuša.

Šitaip, žiūrėk, ir atsiremontavome šaligatvius – kiekvienas prie savo trobos. Kad liautųsi boba triukšmavus.

– O kurgi dabar jūsų vaikaitė? – paklausiau senelį.

– Jinai nutempė dažus į galukaimį, ten tikriausiai ir apsinakvos, na, toj galinėj troboj pas senukus Losinus. Taip... tikriausiai liks nakvoti.

– Kokius dažus, kam?

– Paprasčiausius dažus, aliejinius, ryškiai oranžinius. Kai atplaukia motorlaivis, Aniuta savo žuvį išmaino į dažus. Dabar vaikaitė į naują užgaidą pasinešus.

– Tai į kokią dabar?

– Nusprendė ji, kad visos trobos turi atrodyti linksmos ir džiuginti širdį. Vos tik motorlaivis priplaukia, na, tas motorlaivis, kuris surenka žmonių sugautą žuvį, supirkėjams velka žuvį ir Aniuta, už dažus ją atiduoda. O paskui gautą dažų skardinę tempia į kokią nors trobą. Prašo, kad nudažytų apylanges. Senukai ir dažo. Greit ir mano trobai ateis eilė. Tiek jau to! Nudažysiu. Kodėl gi nenudažius? Gal ir geriau kai nudažyta, trobos tikrai linksmiau iš lauko pusės atrodys.

– O iš kur Aniuta ima žuvį?

– Pati žuvį ir gaudo. Kasryt mažiausiai atitempia po dvi ar po tris baltąsias lašišas, o kartais ir daugiau. Kad nors sykį būtų neatvilkusi, kur ten, kimba didžuvės ant jos kabliukų. Mane kamuoja radikulitas, o turiu kas rytą keltis ir gana. Kiekvieną rytą,– nepiktai niurnėjo senelis.

– Kaipgi ji susidoroja su žvejybos įrankiais? Viena pati?

– Taigi jau sakiau, ji turi pagalbininką, seną šunėką, sibirinę laiką. Šunėkas patyręs, protingas, jos klauso. Visus jos įnorius padeda vykdyti. Anastasija pasiima savo užmetamą meškerę su penkiais kabliukais, užmauna ant kabliukų masalą ir bėga vakare su šunėku prie upės – ten turi savo pamėgtą vietą. Vieną valo galą prie kuoliuko ant kranto pririša, paskui valą užmeta ant lazdos, šunėkas stveria tą lazdą į dantis ir šoka į upę. Plaukia, kol Aniuta nuo kranto jam pridurmu kartoja: „Plauk, Drauguži, plauk, Drauguži“,– taip visą meškerę šuo ir ištempia. O kai nuplaukia kiek reikiant, Aniuta kitaip pradeda šnekėti: „Pas mane, Drauguži, pas mane, Drauguži!“ Šuo paleidžia lazdą iš dantų ir lapatoja į krantą. Na, gerai, metas miegoti.

Senukas užsilipo ant krosnies. O aš atsiguliau ant medinės sofos. Atsibudau auštant, išėjau į kiemą ir pamačiau apačioje prie upės Aniutą, nusitvėrusią už rinkės ir traukiančią užmestąją meškerę. Jos pagalbininkas, didžiulis šuo, įsitvėręs dantimis į rinkę ir įsispyręs kojomis į žemę, pėdino atbulas. Juodu abu traukė meškerę su puikiu laimikiu. Aniuta basas kojas buvo apsiavusi bent trim numeriais didesniais negu jai reikėtų auliniais batais. Kai laimikis buvo pritrauktas prie kranto, Aniuta pastvėrė graibštą ir nubėgo žuvų traukti. Įsibrido į vandenį giliau nei leido batai, ir vanduo ėmė piltis į aulus. Ištraukusi pakrantėn, nuėmė nuo kabliukų tris nemažas žuvis, sudėjo jas į maišą. Paskui šuns padedama, nusitvėrusi už virvės, ėmė tempti faneros lakštą, ant kurio brinksojo tas maišas. Po kiek laiko, kadangi auliniuose kliuksėjo vanduo, trukdydamas eiti, Aniuta sustojo, nusiavė vieną batą, paskui kitą ir, stovėdama ant šaltos žemės, išpylė iš batų vandenį. Tada apsiavė juos šlapius ir vėl kibo į darbą. Kai drauge su šuniu parsitempė rytinį laimikį prie pat prieangio, pasižiūrėjau Aniutai į veidą ir apstulbau. Skruostai net liepsnoja iš raudonio, akelėse spindi ryžtas, lūpos, rodos, tuoj ims ir nusišypsos iš laimės,– nė iš tolo ji nebepanaši į nublyškusią, išgeltusią andainykštę ligotą mergaitę. Aniuta ėmė žadinti senelį, tasai šnopuodamas nulipo nuo krosnies, užsimetė striukę, pasiėmė peilį, druskos ir nuėjo žuvies darinėti. Kai Aniuta vaišino mane arbata, paklausiau, kodėl ji kasdien keliasi taip anksti ir tempia namo žuvis?

– Dėdulės iš motorlaivio, vis atplaukiančio upe, ateina ir paima iš mūsų, ką sužvejojome. Man duoda pinigų. O aš juos dar paprašiau, kad atvežtų dažų troboms. Jie atvežė mainais už žuvį. Ir gražios medžiagos suknelei atvežė. Už tą medžiagą aš jiems atidaviau visos dienos laimikį,– atsakė Aniuta ir ištraukusi parodė man didelę atraižą nuostabaus šilko.

– Juk čia medžiagos kur kas daugiau, nei reikia vienai suknelei. Kam tau tiek daug? – paklausiau aš.

– Ta medžiaga ne man. Aš ją nupirkau savo mamulei, kad turėčiau ką padovanoti, kai ji atvažiuos; dar padovanosiu jai ir skarelę.

Aniuta iš seno aptrinto lagaminėlio ištraukė importines moteriškas pėdkelnes, perlų karolius, nuostabią ryškiaspalvę skarelę:

– Tegu mamulė nesikremta, kad negali man nupirkti dovanų. Aš pati dabar jai viską pirksiu, kad mamulė negalvotų, jog gyvenimas jai nesusiklostė...“

* * * * *

Ar tikite, kad ir jūs gavote nė kiek ne mažiau už mažąją Aniutą? Ar nemanote, kad **ir jūs galite išdrįsti būti stiprūs, gražūs ir laimingi?**

Tai gal jau ir jūs dabar pasiimkite savo laimę iš gyvenimo, iš kiekvienos jo dienos?!

O iš tos mažos, tačiau tikrai atkaklios mergaitės – Aniutos, galima ir dar kai ko pasimokyti...

Įsivaizduokite, jeigu Aniuta būtų prašiusi senelio ar kaimynų, kad šie suremontuotų šaligatvius ar nusidažytų trobų langus. Apsileidę, tačiau su tuo seniai apsipratę suaugusieji būtų pasiuntę mergaitę žaisti, o gal ir dar toliau, ir ramiai, keikdami valdžią, gurkšnoję samogoną (naminę). Bet Aniuta ėmėsi veiklos. Veikė, neprašydama niekieno pagalbos. Ji savo veikla įrodė, kad jeigu tą darbą, ar bent didžiąją jo dalį gali atlikti maža, silpna mergaitė, tai suaugę, mokantys tai daryti žmonės, tikrai be jokios valdžios pagalbos gali nesunkiai tai padaryti.

Turbūt skaitydami piktinotės, kad net Aniutos senelis laukia, kol ateis eilė, kol Aniuta nupirks dažus, ir tada, lyg teikdamas kažkam didelę malonę, jis nudažys savo trobelės langus, užuot pats nusipirkęs dažų ir nieko nelaukdamas, papuoštų trobą, taip parodydamas gerą pavyzdį kaimynams, palengvindamas savo anūkės misiją. Neskubėkite viską pateisinti tuo, kad ten rusai, kad apsileidę, nerūpestingi... Apsidairykite aplink ir nesunkiai įsitikinsite, kad panašių pavyzdžių toli ieškoti nereikia.

Tai gal geriau ne stenėti, ne dejuoti, kad kažkas kitas nepasirūpina tavo gerove, o **imtis veikti pagal savo jėgas, pagal savo galimybes.**
O kai atsisukę pasižiūrėsite, įvertinsite savo pasiekimus, nesunkiai įsitikinsite, kad tos galimybės ne tokios ir mažos, kaip atrodė pradžioje. Ne veltui sakoma: „akys – baisininkės, rankos – darbininkės“.

Ir dar... truputis aritmetikos:

Jeigu kasmet padvigubintume savo pajamas, tai per 10 metų jos išaugtų 1024 kartus! Vadinasi pradėję nuo 1000Lt per mėnesį šiandien, už 10 metų jau turėtumėte kas mėnesį po 102 400 Lt. Net nuo pradinių 100 Lt mėnesinės „pašalpėlės“ per 10 metų, kaip matome lentelėje, galite savo pajamas išauginti iki 10 240 Lt/mėn.

metai	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
paja-mos	1000	2000	4000	8000	16 000	32 000	64 000	128 000	256 000	512 000	1 024 000
paja-mos 2	100	200	400	800	1600	3200	6400	12 800	25 600	51 000	102 400

[redacted]

Atkreipiame dėmesį, kad straipsnius prašome pateikti nuorodą į originalą.